

Sąd naruszył prawo, opierając odmowę uznania istnienia nadrzędnego interesu publicznego dotyczącego ujawnienia wyłącznie na analizie argumentów podniesionych przez skarżącą. To podejście jest sprzeczne z postanowieniami nr 1049/2001, a także z odnośnym orzecznictwem. Argumenty podnoszone w tym względzie przez stronę skarżącą nie mogą same w sobie być powodem zanegowania istnienia nadrzędnego interesu publicznego, ponieważ prawo nie nakłada na skarżącego ciężaru dowiedzenia nadrzędnych okoliczności. Wyważenie interesów wchodzących w grę, jeśli chodzi o ujawnienie, spoczywa na instytucji, której ujawnienie dotyczy.

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).
- (²) 2005/370/CE: Decyzja Rady z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. L 124, s. 1).
- (³) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 września 2013 r. w sprawie T-214/11 ClientEarth, Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) przeciwko Europejskiemu Urzędowi do spraw Bezpieczeństwa Żywności (EFSA), wniesione w dniu 27 listopada 2013 r. przez ClientEarth, Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)

(Sprawa C-615/13 P)

(2014/C 71/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: ClientEarth, Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) (przedstawiciele: P. Kirch, avocat)

Druga strona postępowania: Europejski Urząd do spraw Bezpieczeństwa Żywności

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 13 września 2013 r. w sprawie T-214/11;
- obciążenie Europejskiego Urzędu do spraw Bezpieczeństwa Żywności wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie opierają je na trzech zarzutach.

- 1) Pierwszy z nich dotyczy błędnego zastosowania prawnego pojęcia „danych osobowych”, które zostało określone w art. 2 rozporządzenia nr 45/2001 (¹).

Sąd miał dopuścić się błędu stwierdzając, że kombinacja nazw i opinii stanowi dane osobowe. Koncepcja „danych osobowych” nie obejmuje opinii wyrażonych w ramach uczestnictwa w publicznie działającej komisji, do której będący ekspertami członkowie — których nazwiska i inne dane osobowe są dostępne publicznie — zostali powołani ze względu na ich potwierdzone doświadczenie.

- 2) Drugi zarzut dotyczy błędnego zastosowania art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001 (²) oraz art. 8 lit. b) rozporządzenia nr 45/2001 w zakresie dotyczącym zakresu, procedury i istoty tych przepisów, w szczególności ze względu na brak wzięcia pod uwagę i wyważenia interesów chronionych za pomocą tych środków.

Sąd nie uwzględnił w pełni wszystkich tych mających zastosowanie przepisów: art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001 oraz art. 8 lit. b) rozporządzenia nr 45/2001. Nie wziął on pod uwagę i nie wyważył chronionych za pomocą tych dwóch środków odmiennych interesów.

- 3) Trzeci zarzut odwołania dotyczy naruszenia art. 5 TUE ze względu na nałożenie na wnoszące odwołanie nieproporcjonalnego ciężaru dowodu poprzez wymaganie od nich wykazania konieczności przekazania informacji i zakresu podlegających ochronie uprawnionych interesów.

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8, s. 1)
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Gliwicach (Polska) w dniu 2 grudnia 2013 r. — Adarco Invest Sp. z o.o. w Petrosani w Rumunii Oddział w Polsce w Tarnowskich Górach

(Sprawa C-629/13)

(2014/C 71/10)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Gliwicach

Strona w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Adarco Invest sp. z o.o. w Petrosani w Rumunii
Oddział w Polsce w Tarnowskich Górach

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 49 i art. 54 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. I Jedenastej dyrektywy Rady dotyczący wymogów ujawniania informacji odnośnie do oddziałów utworzonych w Państwie Członkowskim przez niektóre rodzaje spółek podlegające prawu innego państwa⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie temu, by w państwie członkowskim odmawiano wykreślenia z Krajowego Rejestru Sądowego (KRS), oddziału spółki mającej siedzibę w innym państwie członkowskim, o ile nie doszło do przeprowadzenia likwidacji tego oddziału w trybie przewidzianym dla likwidacji krajowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w sytuacji gdy w stosunku do oddziału spółki krajowej wykreślenie z rejestru oddziału tej spółki nie wymaga przeprowadzenia takiej procedury? Przy tym w przypadku spółek krajowych oddziały są wpisywane wyłącznie w rejestrze spółki krajowej a spółka ta ma obowiązek składania skonsolidowanego sprawozdania finansowego obejmującego spółkę macierzystą wraz z jej oddziałami, natomiast oddziały spółek zagranicznych są zarejestrowane w KRS i składają do rejestru wyłącznie sprawozdanie finansowe oddziału.

⁽¹⁾ Dz.U. L 395, s. 36; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 17 Tom 01 P. 100 — 103

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska) w dniu 3 grudnia 2013 r. — Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji z siedzibą w Warszawie przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

(Sprawa C-633/13)

(2014/C 71/11)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji z siedzibą w Warszawie

Strona pozwana: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Pytanie prejudycjalne

Czy artykuł 13 ust. 1 dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie)⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że w ramach obowiązków związanych z kontrolą cen, krajowe organy regulacyjne mogą nałożyć na operatorów posiadających znaczącą pozycję na rynku

obowiązek polegający na zakazie stosowania zawyżonych stawek za zakańczanie połączeń głosowych w sieci telefonicznej takich operatorów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 7; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 13 Tom 29 P. 323 — 336

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Barcelona (Hiszpania) w dniu 5 grudnia 2013 r. — Cajas Rurales Unidas, Sociedad Cooperativa de Crédito przeciwko Evaristo Méndez Sena i in.

(Sprawa C-645/13)

(2014/C 71/12)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Cajas Rurales Unidas, Sociedad Cooperativa de Crédito

Strona pozwana: Evaristo Méndez Sena, Edelmira Pérez Vicente, Daniel Méndez Senas, Victoriana Pérez Bicentez

Pytania prejudycjalne

1) Czy [art. 7 ust. 1 i 2 dyrektywy 93/13/EWG] należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy ustawodawstwo państwa członkowskiego nie przewiduje środka odwoławczego do sądu wyższej instancji w razie oddalenia w ramach postępowania egzekucyjnego z mienia obciążonego hipoteką wniosku o stwierdzenie nieważności warunku umownego ze względu na jego nieuczciwy charakter, oznacza to, iż nie zapewniono stosownych i skutecznych środków w celu zapobieżenia stałemu stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach zawieranych pomiędzy sprzedawcami i dostawcami a konsumentami oraz że nie jest przestrzegane uprawnienie konsumenta do zwrócenia się do właściwych sądów, aby te określiły, czy pewne warunki umowne, sporządzone do celów ogólnego wykorzystania, mają nieuczciwy charakter, oraz zastosowały stosowne i skuteczne środki w celu zapobieżenia stałemu stosowaniu wspomnianych nieuczciwych warunków?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy w celu zapewnienia odpowiedniej i skutecznej ochrony konsumenta przed nieuczciwymi warunkami umownymi sąd krajowy może z urzędu przyznać konsumentowi prawo do kontroli przez sąd wyższej instancji orzeczenia sądu pierwszej instancji oddalającego wniosek o stwierdzenie nieważności warunku umownego ze względu na jego nieuczciwy charakter?